

Hs. Majestæt Kongen at stadfæste denne Lov. Det var dertil, jeg sigtede, det var kun til den Stilling, som Regjeringen indtog til Sagen. Hs. Majestæt Kongens Navn har jeg, troer jeg, holdt ganske udenfor, og det var for at reservere mig imod den Anstuelse, som den ærede Taler udtalte, at jeg tog Ordet.

Barfod: I sin Tid vil vistnok Rigsdagstribenden godtgjøre, om enten den ærede Kirkeminister har udtrykt sig en Smule anderledes, end han havde ifinde at udtrykke sig, eller om jeg har forstaaet ham en Smule anderledes, end han skulde være forstaaet. Imidlertid kan det naturligtvis ikke Andet end glæde mig, at den ærede Minister ikke har villet sige, hvad jeg troer, han har sagt, og det kan heller ikke Andet end glæde mig, at jeg har givet ham Leilighed til at udtale dette og derved, som jeg føler mig overbevist om, at rette en tidligere Fortalelse.

Tscherning: Det, som bragte mig til at begjære Ordet, var en, som det forekommer mig, meget anticonstitutionel Udtalelse af det ærede Medlem, der sidst talte. Naar han sagde, at i den constitutionelle Stat vilde Kongen ikke Andet, end hvad Folket vilde, saa er dette idetmindste ikke Tilfældet i den danske constitutionelle Stat, thi der staaer i Grundloven, at Kongen har et frit Veto. Folkets Villie kan ikke absolut kendes; Repræsentationen kan tildeels give Folket, men det er netop Kongens Pligt at see til at komme til Erkjendelse af, om der maatte være Forskjel mellem den Villie, Beslutning eller Mening, der kommer frem i Repræsentationen, og den, der til en given Tid maa betragtes som Folkets Villie eller, om man vil, som Guds Villie, den Villie, som til enhver Tid er Retfærdighedens og Fornuftens Stemme. Vi maae ikke troe, at Kongen er et løst Redskab for det, man i Almindelighed kalder Folkvillien, og som man ogsaa med et andet Navn kalder Opinionen; det er Noget, der ofte er meget vakkende, og som vi i denne Tid skulle tage os meget ivare for, da det har været nærværende og endnu er i fuld Gang med at ødelægge Danmarks Forfatningstilstand ved at indbilde Troen paa to Forfatningers Mulighed i et Land.

Det er den falske Folkvillie, man her dyrker, og skulde da Kongen ikke, naar han seer det bedre og kan finde en passende Udvei til at redressere Mangler af denne Art, kunne gjøre det? Det maae vi Alle haabe. Kongen vil til enhver given Tid, hvad hans Overbeviisning og Samvittighed tilsige ham paa Folkets Vegne som det Rette og som det, der tjener til Statens Frelse, og det skal han ville saaledes, at hele Folket siger: Som vi haabe, at Kongen optager vor Villie i sig, saaledes optage vi hans Villie, Statens Villie, i os. Da jeg imidlertid er kommen til at omtale disse Forhold, skal jeg gjøre opmærksom paa, at denne Sag er af en yderst vanskelig Natur, at der maa tages paa den med en vis Lempe, og at vi maa see paa en lempeligere Maade end den, som det ærede Medlem vil anvende, maae forsøge at bringe til sand og rigtig Erkjendelse, hvad jeg troer, der ligger paa Bunden af hans Tanke. Jeg har ligesom han den fulde Overbeviisning, at indenfor Folketirkens Grænser er Præstevielserne og maa den være noget ganske forskjelligt fra Sogneudnævnelserne. Sogneudnævnelserne er i alt Væsentligt en civil, borgerlig Udnævnelse, hvorved man vælger en viet Mand til Embedet, fordi disse to Ting kunne gaae sammen, og Præstevielserne derimod — ganske forskjellig derfra — er den, igjennem hvilken Kirken ved et Mysterium, som jeg aldeles ikke skal indlade mig paa nærmere at omtale, giver den enkelte Mand Ret og Myndighed til at udføre hellige Handlinger. Disse hellige Handlinger maae fra den Indviede haand til enhver Tid have den samme Betydning, hvad enten den engang viede Mand tillige har det verdslige Embede at være Sognepræst, eller han alene er viet Præst. I de borgerlige Love derimod har dette ikke den samme Betydning; der skal der Kirkebøger og Navn og hvad Videre til. Men den mysterieuse Betydning, der ligger i Præstevielserne, maa den ærede Cultusminister — jeg siger „Cultusminister“ og jeg skal strax sige, hvorfor jeg ikke vil kalde ham „Kirkeminister“ — i Religionsfrihedens Navn, som er fremherskende i vor Grundlov, arbejde hen til at bringe til at træde i Live. Om han end ikke kan bringe det berhen til, ligeoverfor en uheldig Sammen-